

המשך מעמוד 3

"קחי את המעיל החום שלי", פקדה אמא. "לא יוצאים לשלג מבלי מעיל". "זה בסדר אמא, אני אסתפק בסוודר וצעיף".

"בשום פנים ואופן לא!" אמא ממש כעסה. היא פתחה את ארון הבגדים ושלפה משם את המעיל שאני כה מתעבת "הנה, קחי את הדוב", הפטירה בזעף.

הרגשתי שהנה עוד מעט נפתח בינינו פולמוס רע, והתחננתי לקב"ה שיציל אותי מעוד עימות מיותר שמעכיר את האווירה. "אמא, לחשתי, אני לא אוהבת את המעיל הזה. אני מתחננת לא ללבוש אותו", ואז כבאורח פלא, כמעט מבלי שהתכוונתי יאז מפני המילים הבאות "אני חוששת שיש בו שעטנז... האם בדקת אותו אי פעם במעבדה?".

אמא פערה שתי עיניים נדהמות. "שעטנז? אני לא מאמינה!!! שנים שהוא משרת אותי... לא נראה לי". יצאתי מן הבית ללא המעיל שלה.

בשעת לילה כשחזרתי אמא עמדה בפתח דומעת ונסערת. היא חיבקה אותי חזק חזק ובכתה. "נעמי, אני מבקשת סליחה ממך, צדקת המעיל נבדק ונמצא שיש בו שעטנז".

התישבנו יחדיו בחוקות ואוהבות והיא המשיכה: "היודעת בתי מה עושה השעטנז? חסימה רוחנית, שיבוש מערכות הנפש. הלוש שעטנז אין תפילתו עולה לשמים, ולא ניצבת מול כסא הכבוד, היא נחסמת ונעצרת. את עדיין נערה, אך רציתי לספר לך שבשנים שלבשתי מעיל זה, הייתי חוקקת להמון רחמי שמים... וחשתי שמשום מה תפילוטי לא מועילות ולא מתקבלות ולכן, כנראה גם לא הייתי אמא מספיק טובה..."

העדפתי לשתוק. לפתע אמא נזכרה "נעמי, אני המומה, החלום שלך צעק כל השנים את הפתרון, זה היה הדוב החום שבקצה המסדרון, הדוב שטרף את תפילוטי".

פרי קטן מאחורי הסיפור

לא כל סיפור הזורם אלי דרך הפאקס ראוי להתפרסם, ולא תמיד פשוט לעבד ולתבלן עלילות כאלו ואחרות, ולכן הרבה מן החומרים הללו חבוי בקלסר גדול, עד כי יבוא יומם.

הסיפור הנ"ל גלש אלי עם ארומה משובחת ומאוזנת, על קו התפר, שבין חלומות, הלכות, וחינוך הבית.

מילתא דבדיחותא

פבלא 'מחוקאי'

יוק אחד מחוגי של זאלי, שהיגה נחוכך קומה בחיזוח, לאלה אלו:

"למה גמיר אלה מכנה אלו הלס - מחוקאי?"

"כי", השיב אה זאלי, "למ פבלא מחוקאי היא קצרה ומלאה פולעונויות..."

כל הקופה

זאלי הגיב אמר מיון.

מכסיכה: "כאילו קופה אלה?"

זאלי: "קופה הליכ".

נשיקות פיהו

הידושים על פרשת השבוע

"אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם" (כו ג') צריך להבין מדוע בחוקים כתב "תלכו", ואילו במצוות כתה "תשמרו"?

אלא שהפסוק בא לומר לנו, "אם בחוקותי תלכו" - שחוק זה בלי שום טעם וסברא. אלא כך הוא החוק. אז אם תלכו עם החוקים הללו גם בלי להבין את טעמם (הליכה זה באקראי ללא שום חקירה) אלא רק בגלל שאתם מאמינים בי (בה' ית'), אז בוודאי ש- "את מצותי תשמרו" - כל שכן שאת המצוות שיש בהם טעם וסברא אתם תשמרו.

(ולכן גם בחוקים כתוב "אם" בלשון ספק, מפני שאין טעמם בגלוי.)

[אור החמה בשם "הבית שם"]

ניתן להשיג את הספר אצל המחבר במחיר מוזל בפלאפון: 052-760-5619

לתרומות להקדשות ופרסומות חייגו: 052-718-38-66

עשיתי את הסגולה של ר' מתיא בן חרש הבטחתי לפרסם ונושעתי איך עושים?

מכנינים 18 נרות, אשר מדליקים אותם זה אחר זה לפני כל נר אומרים: "נר זה לזכות ר' מתיא בן חרש שיתקבלו התפילות" קוראים פרק פ"ו בתהילים ושמים פרוטה לצדקה כך עושים 18 פעמים. אח"כ קוראים מפרק ק"ט בתהילים לפי אותיות "קרע שטן" מבקשים בקשה אחת ומבטיחים לפרסם בלי נדר.

גמ"ח אביזרי אופניים כל המוצרים לאופניים חדשים במחירים מוזלים וכן אופניים יד שניה במחירים מוזלים 052-718-38-66

זכרון יהודה

עלון שבועי לע"ג הבחור יהודה בן שרה ז"ל

מדור חודשי! בעלון של שבת מברכין. בעמוד 2.

כניסת השבת: 19:15 יציאת השבת: 20:07 רבנו תם: 21:01 לפי לוח אור החיים-אופק ת"א

358

לידווג הגון:

מזל הילה בת חנה, אודליה בת חנה, ששון בן חנה, יעקב בן חנה, מאיר בן חנה, יהודה בן חנה, אריק בן ג'ורג' וזוהרה, מוריה בת רחל, מרים בת רחל, הודיה בת מירם.

לעילוי נשמת:

הרה"ג רבינו עובדיה יוסף בן ג'ורג'יה,

הרה"ג רבינו אהרון יהודה לייב בן גיטל פיגא

הרה"ג רבינו שמריהו יוסף חיים בן מרים.

שרה בת מרים אהובה, שושנה בת מרים אהובה,

ניסים בן חנה, משה עזיז בן מונס, מולוק בת אסתר, מרגלית בת לונה,

יונה חממה בת יוסף, חנה בת מולוק, מונייר בת מולוק, שמחה בת מולוק,

רחמים בן גולבה, משה בן יהודה, אברהם בן עמליה, אלברט בן אדל,

עמבר שהנו בת מונס, ר' יצחק בן עליזה עזיזה.

לרפואה ולהצלחה:

מרים אהובה בת מולוק, שלמה בן חממה, מאיר בן שרה, יהודה בן חנה,

רפאל בן לירז, מלכה בת שרה, אליה ציון בן חיה, חיה בת יהודית.

לרפוא"ש והצלחה בכל:

יעקב דוד בן שוכרה- מרים אהובה בת מולוק, אוריה בת חביבה,

מיכאל בן גולדה- רונית בת מרים, שאול בן יפת,

ציונה בת רחל, מירב בת ציונה- יעל בת מירב,

לע"ג: שלום בן סעדיה * רחל בת מהדי

לתרומות לעלון- להנצחות ולתגובות:

052-718-38-66 מאיר נוראני

פרשת בחוקותי

האריה הסתובב חופשי ברחובות העיר

אסיפה חשובה התנהלה בביתו של ראש קהילת ירושלים ת"ו. סביב השולחן ישבו נכבדי הקהל, רבנים וראשי ישיבות. מצב כלכלי חמור שרר בירושלים עיר הקודש.

היתה זו שנת בצורת, גשם לא ירד, ומעט מצרכי המזון, שהיו עדיין בנמצא, היו יקרים עד למאוד. מקורות הפרנסה אזלו. ואנשים הגיעו עד פת לחם ממש.

רבני וחכמי הישיבה, שעד כה נשענו על תרומות של נדיבים, חככו בדעתם מה לעשות, היות וכל הכספים אזלו, והקופה ריקה.

חכמי העדה, החליטו לשלוח שליח לעיר איסטנבול שבטורקיה, בה היו יהודים רבים, כדי לאסוף תרומות בין יהודי העיר העשירים, למען הקל על מצוקתם של יהודי ירושלים.

הפילו בניניהם גורלות, ויפול הגורל על הרב הצדיק רבינו אברהם גלאנטי זצ"ל, הבקי בנגלה ובנסתר. תכף ארו לו הרב מעט מחפציו וצדיה לדרך, ושם לדרך פעמיו. נסע וירד ליפו, ועלה על האוניה לאיסטנבול. ויהי ביום השלישי אחרי הצהריים, הגיעה האוניה לקרבת הנמל.

והנה מחזה מוזר נגלה לעיניהם, בהלה גדולה בעיר. כל אנשי העיר צועקים ונשמע קולם עד מרחוק, בורחים מן הקצה אל הקצה, ושוטרים מזוינים רצים פה ושם וכל העם על הגגות ובוכים בצעקות.

בראות רב החובל כך, לא רצה להתקרב אל הנמל, כי רעדה אחזתו, מחשש סכנה לנוסעים. וציוה לספנים, למתוח את המפרשים, ולפנות חזרה לעבר הים.

הדבר נודע לרבי אברהם על מה זה, ותיכף ניגש לרב החובל וביקש ממנו שיעלהו ליבשה, כי הוא יתקן את העניין בעזרת הא-ל יתברך, כי יש פה סכנת נפשות.

מצאו דבריו חן בעיני רב החובל, ויעלהו ליבשה, והלך ישר בדרך המלך. צעקו אנשי העיר אליו: יהודי, יהודי, זקן, זקן, היזהר כי יש אריות בין רחובות העיר, מהר עלה על הגג. שוטרים צעקו לו: ברח לך, אבל רבי אברהם ענה להם אל תפחדו, כי בעזרת הא-ל אני אתפשם חיים.

כי באותו היום ברחו האריות מבית שער המלך, נכנסו לרחובות קריה, והטילו פחד ובהלה גדולה על כל יושבי העיר.

עודם מדברים עימו, והנה נראה לפתע אחד האריות, רץ במהירות במורד הרחוב. החילים נסו על נפשם מפחד, ועלו על גג של בית סמוך. אך רבי אברהם, נשאר עומד על מקומו, ומביט לעבר האריה ללא פחד. האנשים שעמדו על הגגות החלו לצעוק אליו, שיברח מהר ויסתתר, אך רבי אברהם לא מש ממקומו. והנה, כשקרב האריה אל רבי אברהם, כרע הוא על ברכיו, והחל מלקק את ידיו, ככלב ממושמע. רבי אברהם אחז באוזנו, והחל להוליכו לגן החיות, והיה מהלך אחריו כטלה. בדרך, פגש גם את האריה השני, שניסה לפרוץ לבית סגור. רבי אברהם תפס גם את האריה השני באוזנו וכך הוליך את שני האריות.

התושבים הביטו מן הגגות והחלונות בפליאה רבה, כיצד יהודי זקן, סוחב אחריו את הארי כרחלה. כך הלך עד בית המלך, לפי הכוונת השוטרים, אשר יראו מגשת אליו, כי נפל פחד האריות עליהם.

המשך בעמוד 2.

לקבלת העלון במייל שלחו את המילה הוספה לי:

7183866@gmail.com

המשך מעמוד 1.

גם הסולטן מגיד ומשנהו, עומדים היו על הגג. הם הביטו במתרחש וצפו בפלא הגדול, כיצד יהודי זקן מוליך שני אריות גדולים באזניהם. ויהי לנס בעיני המלך. הגיע ר' אברהם לגן בית המלך, הכניס את האריות למצודת הברזל וכלאם שם.

עתה, משחלפה הסכנה, יצאו התושבים ממקומות מחבואיהם והקיפו את רבי אברהם, ובתרועות כבוד והערצה, נשארו על כפיים לעבר חצרו של הסולטן. קמו לפניו המלך והשרים, עשו לו כבוד גדול מאוד, וישב ר' אברהם לימין המלך. וישאלהו המלך מי אתה ומאין בואך, בשעת סכנה כזאת לכל העיר, כמלאך מן השמים להצלת עיר מסכנת אריות.

אז סיפר למלך, כי הוא בא בתור שליח שירושלים ת"ו לקבץ נדבות, כי שמה גוועים ברעב מחוסר כל. בוודאי אדם קדוש אתה, ונכבד ביותר בין אחיך היהודים, אמר הסולטן. ענה רבי אברהם ואמר: "יהודי פשוט אנוכי ואין לי מעמד מיוחד".

וישאלהו המלך, מהיכן לך גבורה כזאת, לתפוס בידך שני גורי אריות? ענה לו, אדוני המלך, אין לי שום גבורה. אדרבה, הנך רואה שאני זקן וחלש. אלא, מצווה אחת יש בידי: ברית המילה החתום בבשרי, לא טמאתיהו ולא קלקלתיהו, כי שם חתום, חותמו של הקב"ה.

לכן איני מפחד משום בריה, שנאמר: "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך". התרגש הסולטן מדברי ר' אברהם. הבין הוא, שלפניו עומד אדם קדוש ונעלה. ומיד צויה על שר האוצר, לתת לרבי אברהם תיבה מלאה כסף וזהב עבור עניי ירושלים. כדי שאדם צדיק ונכבד זה, לא יכתת רגליו בין נדיבים, לאסוף את הכסף, ובכבוד רב נפרד הסולטן מרבי אברהם. וילוהו בדרך, ויחזור תיכף באניה לירושלים ת"ו.

לתרומות והקדשות לעלון חייגו:

052-718-38-66

העלון מוקדש לעילוי נשמת אימי מורתי: שרה נוראני בת מרים אהובה

ילדים יקרים, שימו לב! השבת פרשת בחוקותי

כל הילדים מוזמנים לתהילים המרכזי "זכרון יהודה" במקלט ברחוב קהילות יעקב 72 (ליד מסוף האוטובוסים) בשעה 2:00 בצהריים

והשבת הגרלה על: ה-פ-ת-ע-ה!

לתרומות לתהילים חייגו: 052-718-38-66 כאו מהאונ'כס!

לתרומות, הקדשות, ופרסומות חייגו: 052-718-38-66

עולם ההדפסות

חברות, ספרים, וכל סוגי ההדפסות במחירים מצוינים

05484-99-453

8499453@gmail.com

מוניות דקר. בהנהלה חדשה שירות אמין ואדיב בכל חלקי הארץ. טלפון בקו: 03-676-8181. לא גובים הונאה טלפונית

סיפור לשבת - הדב שבקצה המסדרון.

מאת הסופר הרב קובי לוי.

מכתב.

הייתי רוצה לגעת במכתבי בשתי נקודות מרכזיות. הראשונה, ימי הילדות והשניה, החלומות הנלווים אליהם.

זה לא סוד גדול, אבל אין ספק כי איכותם ונקיון דעתם של ימי הילדות והנעורים, מן הגיל הרך ועד כמעט לנישואין, מהווים בסיס רחב לימינו הבוגרים. רבים מאיתנו נושאים גיבנת כזו או אחרת שנוצרה מאירועים שונים שהתרחשו - בין כותלי הבית - שניטעו, צמחו וליבלבו בין הורים לילדיהם. עד כאן נגיעה קלה בילדות והשפעתיה לעתיד.

מכאן הייתי רוצה לגעת גם בחלומות.

כולנו חולמים, מי פחות מי יותר. יש יהודים שציר חייהם סובב סביב חלום כזה או אחר, לטוב ולמוטב. חז"ל לימדונו שגם חלומות שיש בהם הרבה מן האמת, יש בהם גם שווא ושקר, ולא כדאי להשליך את חיינו - בטח לא בעידן המודרני - על חלומות ופתרונותיהם. אם כי טוב ונכון לספר חלומות רק לאנשים שאוהבים אותנו, כי החלומות הולכים אחר הפה, ואם אדם אוהב יפתור לטובה, אזי הכל לטובה, בחסדי השם.

גדלתי כבת אמצעית למשפחה בת חמש בנות.

לא חסר לנו דבר בבית מבחינה גשמית, החדרים היו גדולים, צעצועים בשפע, נופשים וטיולים מתי שצריך.

אבא היה בעל חנות משגשגת ואמא סיעה בידו רבות. מזון חם וטעים בסירים גדולים המתין לנו בצהרים, מורות לשיעורי עזר עמדו לימינו בכל עת, ואפילו חוגים לכל אחת מאיתנו לפי נטיותיה וכשרונותיה.

מאד אהבנו את אמא, היא היתה איכפתית, חרוצה מסודרת, מארחת טובה אלא... שהיא לא היתה קשובה לנו כל כך, איך לומר היא נראתה קשובה... אבל לא בדיוק. היה איזשהו קצר בתקשורת שגרם לנו, ולי במיוחד מצב-רוח לא נעים.

כשהייתי נכשלת במבחן, או מאחרת להגיע הביתה או מאבדת חפץ - ידעתי שאין עם מי לדבר, אמא היתה מטיפה מוסר, ולא מנסה להפנים או להבין את התרוצים הילדותיים שלי.

כשהייתי כבת חמש -

באחד מימי החורף הגשומים -

אני זוכרת שאמא חזרה הביתה עם מעיל חורף משובח עשוי צמר מעולה בצבע חום, וכפתורים תואמים.

עוד באותו לילה חלמתי חלום בלהות, חלום שחזר אלי בוואריאציות שונות במהלך הילדות והנעורים. בחלומי ראיתי אותה לבושה במעיל הצמר החום בהיר שלה, בחוף ברקים ורעמים ורוח סערה, ואמא ממחרת וצועדת בריזות במסדרון צר וארוך, ובקצהו חדר קטן.

הנה היא פותחת את הדלת ונכנסת, ואני צועדת בעקבותיה ומציצה בעד חרך הדלת, ונשמתי נעתקת מבהלה. דוב ענק אדיר מימדים ממש, אשר צבע פרוותו כצבע המעיל של אמא, עומד שם עם שיניים חדות ועיניים מזרות אימה. "אמא, אני צועקת תיזהרי מהדוב!".

התעוררתי שטופת-זיעה עם פעימות לב מואצות, מחפשת את מתג החשמל כדי להעלות אור בחדר, ובכדי לוודא שאין דוב, ואין שיניים ועיניים, ואין בהלה, ושהכל בסדר עם אמא. ניגשתי חרדה ורועדת למיטתה, וספרתי לה "אמא, תיזהרי מהדוב, אל תכנסי לחדר הקטן בקצה המסדרון... ובכלל אני לא אוהבת את המעיל שלך כי הוא בצבע של הדוב".

אמא צחקה והנושא הפך לבדיחה משפחתית. בכל חורף כשאמא עטתה את מעיל הצמר היא קרצה לי בחצי עין, "נו, מתוקה, את עדיין מבהלת מן הדוב שבקצה המסדרון... חלומות שווא ידברו".

כן, החלום הזה חזר על עצמו כמעט מדי חורף, כשמעיל הצמר יצא מן הארון ושירת את אמא. אבל העדפתי לשתוק, לא לספר זאת כדי לא להמשיך ולשמש כבדיחה משפחתית. בכל פעם שהערתי לאמא שתקנה מעיל אחר, היא לא הקשיבה לי.

הבדיחה הזו היתה כל הזמן באויר, גם אם לא סיפרו אותה. חלפו השנים והגיע גיל הנעורים, הדוב בקצה המסדרון כבר פחות רדף את חלומותיי, אך בתודעה הוא שרט בי שריטה שאיננה מגלדה.

מעיל הצמר החום בהיר כבר התיישן, והאופנות המתחלפות קיטלגו אותו כמונומנט הסטורי לא נחוץ. אבל אמא לא זרקה אותו ולא תרמה אותו, הוא נותר נקי וזקוף בארון הבגדים, שנתיים או שלוש שלא ראינו אותו.

באותו יום ירד שלג בירושלים. הייתי אז בכיתה י"א, ומעיל החורף שלי היה רטוב, לא הספיק להתייבש. התעטתי בצעיף ואחזתי מטריה.

המשך בעמוד 4.

מבצע לומדים וזוכים לילדים!

מתקשרים לטלמסר לוקחים פרק משניות או 3 פרקי תהלים לע"נ הרבנית שרה נוראני ע"ה ונכנסים להגרלות על פרסים יקרי ערך!

להשתתפות במבצע חייגו: 03-509-1000

לתרומות וישועות: 1800-20-22-20

קו הצלת חיים. 03-748-16-11 קו מניין הצעירים המדת שמעון 03-30-415-72

פיצוחי עושתמי

כל סוגי הפיצוחים והתבלינים בהכשר הרב שלמה מחפוד שליט"א לכבוד שבת קודש! בירנבוים 19 בני ברק. 03-6746233

